

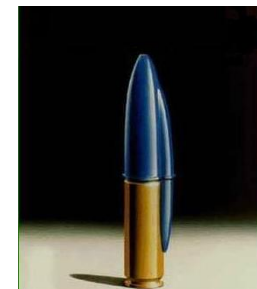
Maandelijks brief

Nr. 13 Januari 2009

Inhoud

- 1 De Perzen van Aeschylus
- 2 Gesprekken met vluchtelingen uit een sekte
- 3 Integratie moet van twee kanten komen

**Postbus 1789
9701 BT Groningen
T:06-24236194
Fax 050-5730136
www.rahami.nl**

De Perzen van Aeschylus

Albarica en Alan Yadegarian presenteren een muziektheaterversie van "De Perzen".

De klassieke tekst van Aeschylus in een Iraans Nederlandse bezetting.

"Hoe klinkt universeel verdriet in het Farsi?"

Veel van het werk van schrijver Aeschylus is beïnvloed door de Perzische invasie in Griekenland waarbij hij als ware ooggetuige verslag doet van de vernietigende Perzische nederlaag bij Salamis (480 voor Chr.).

In zijn tekst toont Aeschylus ons de verschrikkingen van een onnodige, op macht, hebzucht, grootheidswaan en hoogmoed gebaseerde oorlog. Zijn tekst kon in de 21e eeuw geschreven zijn; zoals het destijds politiek gezien om gebiedsuitbreiding, macht en hebzucht draaide, speelt nu olie deze allesoverheersende rol.

Vanuit zijn Perzische achtergrond is regisseur Yadegarian al jarenlang gefascineerd door de tekst. Hij vindt deze nog steeds uiterst actueel; de parallel met recente gebeurtenissen frappant en bijna tastbaar. Naast de sterke politieke lading onderkent hij ook de poëzie van de tekst.

In zijn versie van “De Perzen” kiest Yadegarian voor tweetaligheid door Nederlandse teksten met het koor in Farsi te laten versmelten. Het immense verdriet van Koningin Atossa over de nederlaag van de Perzische macht wordt vertolkt door Mehrnaz Salehi van het Nederlands Iraanse Ensemble Shandiz. Een andere dimensie ontstaat.

Hoe gaan de machthebbers zelf met die nederlaag om en wat zijn de gevolgen voor de mensen in het land?

In “De Perzen” maakt het publiek een reis in de tijd. Eenmaal terug van die reis, aan het einde van de voorstelling, is de Griekse tragedie eigenlijk vergeten, omdat de overeenkomsten met hedendaagse machthebbers en oorlog het verhaal domineren.

Wat zullen uiteindelijk de allesoverheersende consequenties zijn?

Alle Farsi tekst Nederlands boventiteld, Ensemble Shandiz speelt live tijdens de voorstelling.

Regie: Alan Yadegarian, spel: Mehrnaz Salehi, Erik Koningsberger, Hossein Mardani, Alexander van Heteren, Nasrin Ghasemzadeh, Narcis Zohrehnassab, composities: Hamid Tabatabaei, uitvoering muziek: Ensemble Shandiz, vormgeving en toneelbeeld: Roosien Verlaan, lichtontwerp: Remko van den Ende, zakelijke leiding & productie: Albert Vijge & Britt Arp

Gesprekken met vluchtelingen uit een sekte

Donderdag 29 januari 2009 hebben de heren Shams Haerri en Djabani in Parijs contact gelegd met een groep vluchtelingen die de afgelopen maanden uit de Ahsrafkazerne van de Mujahedin-sekte in Irak gevlucht is.

In deze kazerne bevinden zich rond de drieduizend Iraniërs, die door de Mujahedin geworven, geïsoleerd en gehersenspoeld werden, om gewapend tegen het Iraanse regime te vechten (meer informatie kunt u vinden op: <http://www.rahai.nl/artikel74.htm>).

De Irakese regering heeft onlangs besloten dat de Mujahedin zo snel mogelijk Irak moeten verlaten. Omdat Djabani en Shams Haerri vroeger zelf lange tijd lid van deze sekte waren, waarvan zij zich later met veel moeite los maakten, willen ze door gesprekken met de vluchtelingen meer informatie krijgen over de huidige situatie van de sekte, zodat ze de gehersenspoelde leden uit de Ahsrafkazerne, kunnen helpen.

Onder leiding van de heer Shams Haerri vond een gedachtewisseling met de gevluchte ex-leden plaats. De heer Djabani, schrijver van het boek 'Sekte', legde de informatie van de nieuwkomers op papier vast en zal de

nieuwe methoden van gedachtecontrole en beïnvloeding die door de gesprekken aan het licht kwamen, in zijn nieuwe boek

Op deze bijzondere bijeenkomst vertelden de ex-leden over hun jarenlange situatie in het Ahsrafkamp. De meeste van hen hebben ongeveer twintig jaar binnen deze sekte doorgebracht. Ze vertelden wat ze gedurende deze lange periode mee hebben gemaakt. Basisbehoeften zoals familiecontacten, liefde, seksuele relaties en dergelijke waren verboden, al deze jaren waren zij hiervan buitengesloten.

Door deze gesprekken werden enkele van hen heel emotioneel en konden na zoveel jaren eindelijk hun gevoelens onder woorden brengen en uiten.

Hieronder kunt u in het kort de belangrijkste punten lezen, die door de vluchtelingen uit kamp Ahsraf naar voren werden gebracht:

Als je in een gevangenis zit, hebt je recht op een ontmoeting met je familieleden, maar binnen de Mujahedinsekte wordt je hele familie gezien als spion van de Iraanse geheime dienst, dus mag je je familie nooit zien, zelfs niet binnen de eigen muren van de Ahsrafkazerne. Wij hebben daardoor alle contact met onze ouders, kinderen en geliefden verloren”.

“Wij hadden geen recht om naar het nieuws te luisteren, zelfs de radio was verboden. Wij konden alleen maar zelf raden wat zich buiten de isolatie van ons kamp afspeelde en wat er in de wereld gebeurde. Ik ging er daarbij van

uit dat de werkelijke situatie waarschijnlijk precies andersom was dan de Mujahedin ons vertelde en dat wij dichterbij de realiteit van het nieuws konden komen, door dus 'andersom' te denken.

De Mujahedin suggereerden dat direct buiten het Ahsrafkamp en in alle landen waar Iraniërs woonden, men leden die zich van de Mujahedin wilden afscheiden zou opwachten om ze uit te schelden voor spion en verrader. We zouden bespot en gehaat worden en daardoor voelden wij ons alleen al niet goed als wij er enkel maar aan dachten buiten het Ahsrafkamp te komen. Dat voelde heel erg bedreigend”.

“In het Ahsraf kamp zitten mensen die vijftig jaar in deze kazerne hebben doorgebracht en alleen naar buiten zijn geweest, om de opdrachten van de Mujahedin uit te voeren, waarna zij direct weer terugkeerden naar de kazerne. Zij hebben nooit met familieleden contact gehad en konden nooit met mensen buiten de organisatie in contact komen. En nu zijn deze mensen zeventig jaar oud zoals de heer Saber, die voordat hij gerekruteerd werd in Duitsland en Oostenrijk als ingenieur werkte. Zij zijn totaal onvreemd. Ik vraag me af hoe wij vrijheidsstrijders genoemd kunnen worden, als wij zelf helemaal geen recht hebben op onze basisbehoeften.

Van de ongeveer vijfhonderd bewoners van de Ahsrafkazerne hadden bij binnenkomst rond de negenhonderd een paspoort. Hun naam staat dus wel ergens officieel geregistreerd, maar voor een groot deel is de datum van geldigheid verlopen en zijn de gegevens door de Mujahedin vervalst. Wij vragen ons af hoe deze mensen hun documenten terug kunnen krijgen. Een deel van deze groep, rond de vijftig personen, waren burgers van Europese landen of van Amerika. De overige leden van het kamp hebben helemaal geen identiteitsbewijs. Op het moment dat je binnen een sektegroep komt worden namelijk al je documenten in beslag genomen door de leiding”.

‘De leden binnen het kamp zagen dat na de val van Saddam de Irakese bevolking wilde dat zij zo spoedig mogelijk Irak zouden verlaten. Mehdi Abrishamdi, een bevelhebber van de Mujahedin stelde voor om als protest dagelijks in vier hoeken van de kazerne onszelf in de brand te steken. Tot nu toe is dit niet gebeurd, maar het zou goed mogelijk zijn, dat dit wel gaat gebeuren”.

“Iedereen is ontevreden daar te verblijven en de meeste van ons kregen psychische problemen. Ze praten in zichzelf en ze zijn wanhopig en voelen zich vanaf buiten bedreigd, omdat dit ze steeds door de leiding wordt

voorgehouden. Ze hebben te weinig contact met de buitenwereld om reële informatie te krijgen en om zichzelf in verbinding te stellen met hulporganisaties. Zij hebben geen geld, ze hebben geen kracht meer in hun benen, ze zijn te oud en worden nergens meer geaccepteerd. Zij zeggen dat zij niemand meer zijn, ze zijn zo gewend aan de valse identiteiten die hen door de Mujahedin werden opgelegd, dat ze niet meer weten wie ze zijn en in de buitenwereld hebben zij geen klankbord, omdat de buitenwereld onbekend voor hen is.

“De Mujahedin noemen de Ahsrafkazerne een stad, maar hoe kan het, dat iedereen in de stad hetzelfde uniform draagt. En alle bijeenkomsten en contacten zijn alleen gebaseerd op opdrachten en niet op menselijk contact. Is dat een stad als alle contacten georganiseerd zijn, mannen en vrouwen elkaar niet mogen zien en liefde en vriendschap verboden is? Hoe moet de Irakese regering hen als burger accepteren, terwijl ze daar in hun kamp een apart functionerende overheid hebben, geen belasting betalen, niemand binnen toelaten, niemand naar buiten mag, en binnen het kamp eigen wetten en regels zijn. De leiding van de Mujahedin zegt dat wij hun positie moeten zien zoals het Vaticaan in Italië”.

“De Mujahedin werden van de Europese lijst van terroristische organisaties gehaald, maar volgens mij veranderd er in hun gedragsvormen en ideologieën helemaal niets. In hun logo staat nog steeds een wapen, die het symbool van geweld en terreur is en zij zeggen voortdurend dat een Mujahed een strijder van

God is en zonder wapen niets betekent. Ik kan me niet voorstellen dat zij ooit overleg, discussie, debat in de plaats zullen stellen van kogels, wapens en geweld”.

Journalisten moeten naar het Ahsrafkamp gaan om met de mensen te praten, vooral met de vrouwen die hun baarmoeder op bevel van de Mujahedin eruit moesten laten halen, dat gebeurde in hun eigen ziekenhuizen.

Journalisten moeten vrij zijn, om met deze mensen onder vier ogen over relaties, liefde, contact met familie en basisbehoeften te praten. Alleen onder vier ogen durven deze mensen los te komen en zal men hun verhalen horen”.

“Het van de terroristische lijst afgehaald worden, was in feite de opheffing van de grootste belemmering voor leden die zich van de organisatie willen

afschieden en naar Europa willen vluchten. Want zolang ze op de lijst stonden, zou geen enkel land hen toelaten. Dit is een goede gelegenheid voor ze om van de organisatie los te kunnen komen en individuele contacten met hulporganisaties te leggen. Dat zal het eerste stadium zijn, om na zoveel jaar met een organisatie te kunnen praten; het tweede stadium moet zijn hun eigen identiteit te versterken en de sekte uit hun wezen te krijgen”

“De Mujahedin kunnen zich niet aansluiten bij de normen en waarden die binnen gastlanden gelden, dat is voor hen niet acceptabel, ze willen altijd hun eigen normen en waarden in de leden injecteren. Omdat hun strategie gebaseerd is op hun gewelddadige ideologie en niet toepasbaar op de normen en waarden van een democratisch land”.

Als voor de Mujahedin de toekomst van de duizenden leden van het Ahsrafkamp belangrijk is, moeten ze ten eerste samenwerken met hulporganisaties zoals het Rode Kruis en vooral met de Iraakse regering. Ten tweede moeten ze de uitnodiging van ex-leden, die hen al diverse malen hebben uitgenodigd voor een gesprek over de situatie in Ahsraf, accepteren. Omdat de Mujahedin uit Irak gedwongen worden te vertrekken is het een mensenrechtenactiviteit om de leden buiten ons meningsverschil om, te helpen goed terecht te komen. Want in dat verband voelen ex-leden zich er op humanitaire wijze ook bij betrokken en willen wij graag met de Mujahedin rond de tafel komen, om een oplossing te vinden.

Als de Mujahedin, zoals Marjam Rajavi onlangs heeft gezegd, echt een nieuwe strategie wil gaan gebruiken, en zich zonder geweld en terreur tegen het Iraanse regime gaan verzetten, moeten ze dat ook echt in de praktijk brengen. Dat betekent dat zij in overleg en debat met andersdenkenden, zoals ex-mujahedinleden, moeten gaan.

Hierbij nodigen wij vertegenwoordigers van de Mujahedin uit, om zonder politieke discussie een weg te vinden, om met hulporganisaties onze landgenoten die zich nu in het Ahsrafkamp in een vreselijke situatie bevinden, te redden.

Voor meer informatie kunt u naar de volgende links gaan:

<http://www.iran-interlink.org/?mod=view&id=5764>

Integratie moet van twee kanten komen

Discussie en dans, foto's en film, gesprek en genieten van interculturele hapjes. Stichting Rahai opende het nieuw seizoen van de Interculturele Senioren Tour met een bijeenkomst op 25 januari in haar nieuwe onderkomen in het Multifunctioneel Centrum (MFC) aan de PC Hoofdstraat 1 in de stad Groningen.

Senioren uit vijftien landen namen in 2008 deel aan de busreizen vanuit Groningen. Daar is een film van gemaakt, die tijdens de bijeenkomst voor het eerst is vertoond. Vanaf 26 april start een nieuwe serie van acht bustochten – op de laatste zondag van de maand. Nieuw is dat in 2009 ook maandelijks themabijeenkomsten plaatsvinden in het MFC.

Zo'n tachtig aanwezigen discussieerden over integratie. Integratie komt niet uit de lucht vallen. Daar gaat een heel proces aan vooraf, betoogde Massoud Djabani, voorzitter van de interculturele Stichting Rahai. Nieuwkomers in Nederland moeten zich eerst thuis voelen. Daarvoor is ook het contact en culturele bijeenkomsten met landgenoten een

voorwaarde. Wil je je gelijkwaardig voelen, dan moet je ook zelfvertrouwen hebben en vertrouwen krijgen in het contact met overheden, instellingen en politie. Als je gevlucht bent uit een dictatoriaal geregeerd land, dan moet dat vertrouwen eerst groeien.

De aanwezigen benadrukten het belang van de Nederlandse taal. Dan kun je communiceren en meedoen in het nieuwe land. “Daar mag je nieuwkomers op aanspreken – daar spreken wij elkaar ook op aan,” aldus Nirosh Shanashi van de Koerdische organisatie KNSC.

Andere opmerkingen: “We willen serieus genomen worden. We willen meedenken en meedoen.”

“ De Interculturele Senioren Tour bracht ouderen bij elkaar. Er groeide contact op basis van vertrouwen.”

“ In Groningen gaat het goed. De samenwerking tussen zelforganisaties van migranten verbetert. De gemeente zou dat nog wel wat meer mogen ondersteunen.”

Gedurende de hele middag kwam het plezier van twee kanten. De feestelijke bijeenkomst demonstreerde dat het bij integratie niet om de theorie gaat, maar om de praktijk.

Zondag 22 februari is de volgende themabijeenkomst: een Iraanse middag, van 14.00 tot 17.00 uur in het MFC.

Op zondag 22 maart is het thema "Culturele vieringen", ook in het Multifunctioneel Centrum.